

Christensen), at han i et bestemt Tilfælde satte sine Ord paa Skruer. Altsaa, der er ikke nogen som helst Tvivl om, at Udenrigsministeren ved denne Lejlighed frivilligt, uden nogen som helst Tvang rammede en Pæl i dette Rygte om, at Øerne skulde sælges, og naar det er Tilfældet, naar alt dette er foregaaet forud, kan man jo nok forstaa, at det maatte vække den allerstørste Forbavselse, at Sagen alligevel var i Orden. Den Gang der blev indkaldt til et fortroligt Møde i forrige Uge, og Bladene oplyste, at det var det vestindiske Spørgsmaal, der kom frem, maatte jeg nødvendigvis gaa ud fra — og det er vel omtrent alle Medlemmer gaaet ud fra —, at Ministeriet dog havde fundet det hensynsfuldt overfor Rigsdagen at meddele, hvilke Forhandlinger der var ført — Forhandlinger, som altsaa var afbrudte, men dog *hvilke* Forhandlinger der var ført. Men Forbavselsen var da stor, da vi skulde erfare, at Salgskontrakten omtrent samtidig blev underskrevet, og at Rigsdagen med det første vilde faa forelagt den Sag til Godkendelse eller Forkastelse. Og her kommer i første Række det Spørgsmaal frem: Ministeriets Adfærd.

Maa jeg dér først sige, at Finansministeren i den Del af sit Foredrag, hvor han var inde paa dette, i Virkeligheden kæmpede imod Vejrmøller. Det er klart, at private Folk maa have og maa kunne bevare Hemmeligheder, og det er ogsaa klart, at Statens Repræsentanter maa have og kunne bevare Hemmeligheder, og at de maa kunne værges sig imod at faa deres Hemmeligheder fravristede. (Stemmer: Hør!). Ja, det er klart, det er der ingen Mennesker, der har betvivlet. (Stemmer: Nej!). Nej, det har ingen Mennesker betvivlet; man maa kunne værges sig imod at kunne faa sine Hemmeligheder fravristede ved ubehagelige, paagaende Spørgsmaal. Men Maaden, hvorpaa det sker, „den ene gør til Helt, den anden gør til Stodder“, hvad jo sikkert er den æstetiske Finansminister bekendt: „I Forskellen ved, Seigneur, paa disse Maader“. Man kan ikke, fordi man vil værges sig, bruge et hvilket som helst Middel til at værges sig. Det forekommer mig, at Ministre maa stille sig paa det ufravigelige Standpunkt, at de ikke maa lade sig interviewe om Statssager. De kan ikke undgaa Spørgsmaal, det ved vi meget godt, og Spørgsmaal kan i mange Henseender være meget behagelige for en Minister, fordi Spørgsmaal kan henlede hans Opmærksomhed paa Ting, der er foregaaet ude og

kan være undgaaet hans Opmærksomhed. Men det eneste rigtige er, at en Minister paa en saadan Forespørgsel svarer, at Ministeriet vil afgive selvstændig Erklæring i det Tilfælde, det finder Anledning dertil, men at det ikke erkender, at enhver Bladudtalelse er en saadan Anledning for en Minister til at udtale sig om en saadan Sag. Hvis nemlig Ministeren stiller sig paa dette Standpunkt, er han ikke udsat for den Fare, som den højterede Finansminister har været udsat for, og som har overvældet ham. (*Borgbjerg*: Saa ved Journalisten Besked!). Nej, han ved ikke Besked. (*Borgbjerg*: Saa er han en dum Journalist!).

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke vedblivende forstyrre den, der taler.

Ellinger: Ja, mig forstyrrer det for Resten ikke.

Formanden: Det forstyrrer i hvert Fald Medlemmerne.

Ellinger: Ja, det er rigtigt. — Naar en Minister med Hensyn til Statssager stiller sig paa dette Standpunkt, er han Herre over, om Meddelelser om Statssager skal udgaa eller ej. For det Tilfælde, at en Journalist var kommet til mig, da jeg nu altsaa var indviet i denne Hemmelighed, og havde spurgt mig ud derom, vilde jeg selvfølgelig først have sagt: Hvorfor spørger De mig?, og han vilde sige: Jeg ved, at De skal vide noget fra Ministeriet, og dertil maatte jeg selvfølgelig svare ham: Enten ved jeg ingenting, og saa kan jeg ikke sige noget, eller: Har jeg faaet noget at vide, hvor Tavshedspligt er paalagt mig, kan jeg heller ikke sige noget, og dermed maatte selvfølgelig den Journalist forsvinde. (*Borgbjerg*: Men han havde ogsaa faaet nok). Nej, han havde ikke faaet nok, eller ogsaa (Afbrydelse af *Borgbjerg*). nu maa det ærede Medlem forholde sig rolig — eller ogsaa, hvis jeg vilde behandle Folketinget som et Galeripublikum, der skal more sig, kunde jeg sige: Saa maatte *Fyren* forsvinde, men, Hr. Finansminister, det vil jeg ikke sige, thi det vilde jo meget let hænde, at denne Mand omtalte mig paa en mere kultiveret Maade, end jeg omtalte Manden, og det synes jeg egentlig vilde være beskæmmende for mig. Finansministerens Dementi er jo to positive, to bevidste Usandheder, hvad Ministeren ogsaa indrømmede, og til Forsvar